

RÉGI LOVAK

Megálltam pihenőnek egy kopott, kis tanyán
s néztem, a lovak földről esznek.
Fű ropog és nyál csorog a zablán.
szerszámukat levetették, hisz pihenő van.
a zöld legyeket farkukkal legyezték
tűrőn, megszokottan.
s néha felnéztek rám.
emlékszel?

lovak jutottak régen is eszembe.
mások voltak.

büszke, feltartott fejű állatok,
izmaikon feszült a fényes szőr.
szabadon, úgy vágattál előre,
mint puszták féktelen, vad vezére.
füleltél bizalmatlanul, betöretlen.
játékosan, mint fiatal csikók
prüszkölnek bele az éjszakába,
fálnak, még nem tudják mi a bogáncs,
hol vannak már a türelmetlen trappolások?
a szőke sörények hol lobognak?
mind lehajtott fejűek lettek a lovak.
a kedves, hű állatok.
szájukba zablát tettek.
a befogók vassal etetnek.
hajlott nyakuk éles csigolyája hasít szemembe
és patkolt paták kaparása.
fejük hasztalan bólogat,
szemük betakarva, néznének hiába.
vadulnának, de fékez az ostor csapása.
fehér, szőke lovak,
de bánom, hogy ezzé lettetek,
hogy emberé lettetek,
szép szőke lovak,
pusztába, délibábra messze fussatok, menjetek.

LABANCZ GYULA

GŐZÖLGŐ ŐSZBEN

Megállok itt a gőzölgő őszben,
pusztára vetetten, akár a fák,
levelem és árnyékom nincsen —
perceimet hullatom; kis-parázs.

Arcom portól esőcsepp mossa le,
szél didergeti lomha ág-kezem,
mint a vért fakasztó rózsza, vágyam
tű-szuronyát előre szegezem.

*Nem a fa sorsára vágyom én (így
állva) eldideregni egyhelyen;
engem az erdő szomjúsága úz —
puszták hátán, kavargó tengeren;*

*mint hullámhegyeken forgó halak,
erdő sűrűjén vágató vadak —
csak közöttetek vagyok igazán
boldog, csontjaim mélyéig szabad.*

MOLNÁR ZSOLT

KASSÁK LAJOSNAK

Kassák Lajosnak
(1964)

*Ha tehetném
cserjét kapnál tőlem
vérbélű tüskés
galagonyát
kövér epret is
ha volna kertem
mint egyszer
fenn a hegyen
a bányák fölött*

igaz nem láthattad

*vinnék büszke
lányvirágot
dústermetű
napraforgót*

*december van
sivatag virága
nyúlik ki az ablakon
szárazlábú
pikkelyes
kaktusz*

*de viszek
könnyű tésztát
puha kalácsot*

anyám kezei fonták

csillagosak

jószagúak

TURBÓK ATTILA

ELVÁGÓDSZ...

J. A. emlékére

*Elvágódsz; az ég meg se moccan.
A csillagok se látnak.
Megnyugodva végül meghajolsz
a hontalan homálynak.
És aztán: kutya vakkan,
a mindenség csikordul.
Nem értenek a fák, még
részegek volt-illatuktól.*

*A föld dobban csak néha,
eldobod egyetlen ruhád,
s mi nézzük árván — te parttalan —
a medrét mélyítő Dunát.*